

BU HOCA BİR ZAMAN MAKİNESİ MAZİDEN ATİYE, KÜRSÜDEN KALBE BİR DERS

Kış bize her türlü yüzünü göstermişti artık. Kar gözümüzü doyurdu, gönlümüzü de...

Okul her zamanki yerinde; mevsimlerle bir alıp veremediği yok. Yine de gelseydi bahar, en çok fakültenin yüzü gülerdi. Ön bahçesindeki taş avlunun hemen önünde olurdu çemberden oluşan gül fideleri. Açmak için sabırsızlanıyorlardı. Lakin onlar da nasibini almıştı güzden; budanmak, her canlının kaderi olsa gerek daha gür çıkmak için. Adımlarımızı kesen keskin rüzgârlar, kâh gözümüzün içine değin ıslatan yağmurlarla koşturuyorduk.

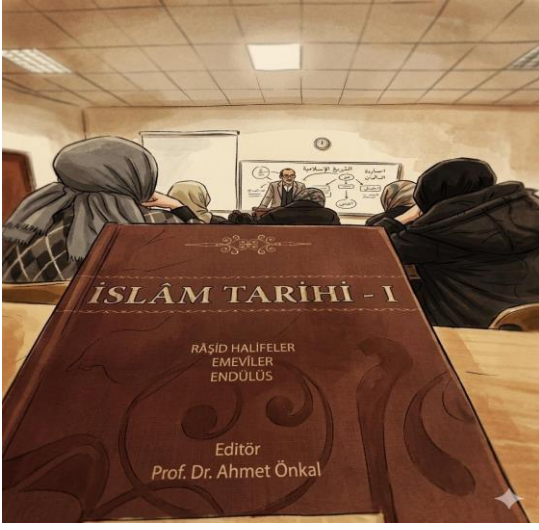

Zaman bir değirmen misali bizi turnikelerde dövüyordu. En çok biz koşardık tramvay duraklarında ve mermer koridorlarda. Öğrencinin şanına yakışan yemekhane sırası, karton bardaklı çayın fiyatı, ne de bitmek bilmeyen sınav telaşı bizdeki... Okul kütüphanesi baba ocağı gibi; derse her giren hocanın tavsiye ettiği kitabı bulmak gibisi yok. Kütüphanemizin adı Fuat Sezgin Kütüphanesi... Bazen saatlerce kalasın gelir. Ve mescitlerimiz, göz ardı edilmezse göz aydınlığımız... Ne isterdim namazgâhlara temiz baharın gelmesini.

Mahmur bir sabahın ufkunu söküp fakültenin yakışıklı avlusunda yine aldık soluğu. Kim bilir heybelerimize ne dolacak bugün? Zira her eve penceresi kadar düşerdi Ay'ın ışığı...Asansör kapısının muzip selamını alıyorum önce. Bugünkü trafiği تنها. Yine de en iyisi merdivenlerdir. Sınıfımda en ön sırada alıyorum yerimi. Bazen çocukluğumun geçtiği tarlalara benzetiyorum sınıfımı; benim coğrafyanın kırmızı tarlaları gibi. Bazen Urfa sıcaklığı; boz ovaların bereketi, biricik serinliği Fırat'ın mavisini... Bazen de beton bir şehrin resmi çehresi... İkisinin de ortak özelliği; her mevsimdeki emek ayrı ama hasadı aynıdır. Düşüp geldiğimiz yollara hâsılı değişiyor hasadı. Sermayesini kurtarıyor genç ömür bu tahta sıralarda.

Bugün ki ders tüm sınıfın dört gözle beklediği nadir derslerden. Sınıfımız 88 nüfuslu, her coğrafyanın güneşinden nasibini almış; her tabiattan çiçek dersin var. Sınıfın uğultusu yine volümünde. Herkeste sabahın mahmurluğu, sanki yelkovana yenik düşmüş gibi...

Sınıfın kapısı aralandı işte. Yumuşak adımları ile kürsüsüne yürüyordu dersin öğretmeni.

Bu hocamız tam dersinin adamı; kır saçları düzenli taranmış, klas ceketi, içine giydiği uyumlu yelekleri ile tertibe cetvel çıkartan cinsten. Bir tek Osmanlı zamanından kalma köstekli saat eksik yeleğinin cebinde. İki kuşağa köprü olmuş bir vaziyeti var. Diğer hocalar gibi projeksiyon, slayt sunum ile zaman kaybetmez. Klas ve klasik bir anlatımı vardır her daim. Anlattığı her şeyi tarihe dayandırır. Tarihi şahsiyetlerin sözlerinden bile sınıfta yeni şahsiyetler inşa eder. Mütebessim hocalar çölde su gibidir. Nedendir bilinmez, öğrencinin zihni sanki hep gönülden geçer.

Ve başlıyordu ders...

Âdeti gereği hoca evine giriyor da ev ahalisine selam verip hal hatır sorar gibi giriyordu. Bize hep ilkokul sıcaklığı olurdu bu girizgâh. Nasıl olduğumuzu biz de o an anlardık; gayet iyiydik her seferinde... Hocanın âdeti gereği masasına geçer, yoklama kâğıdını en öndeki öğrenciye uzatır ve başlardı bizim kâğıdın sıralar arasındaki serüveni... Hoca kâğıt öğrenciler arasında dolaşırken en arka taraflara geçer; arka sıradaki öğrencileri de tek tek yerinde görür, herkesin önündeki şeylere göz atardı. Bazen kalem cüzdanlarına dokunur, eli ile tartar; bazen de okunan bir kitap veya materyaller gözüne çarpardı. Onlarla kısa sohbet eder, sınıftaki içtimasını bitince derse başlardı. Her ders âdeti idi; bir önceki dersi hızlıca hatırlatır, başlıklarını zikreder, yeni anlatacağı dersi ile kontağını kurardı zihnimizde. Ve her ders anladığımızdan emin olmak için "Var mı sormak istediğiniz?" der; soracak olan şimdi sorsun demek için kendisi ile özdeşleşen, kulağımıza küpe repliğini bizden eksik etmezdi:

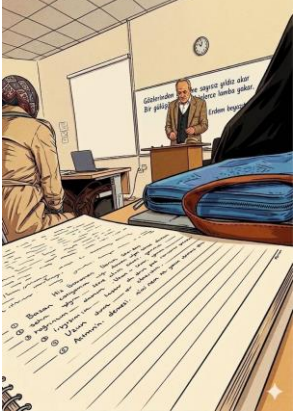
"Anladınız? Yoksam yok!" derdi. Ve zihin tarlamız hocanın yıllanmış usta bahçıvanlığına bırakırdı kendisini.

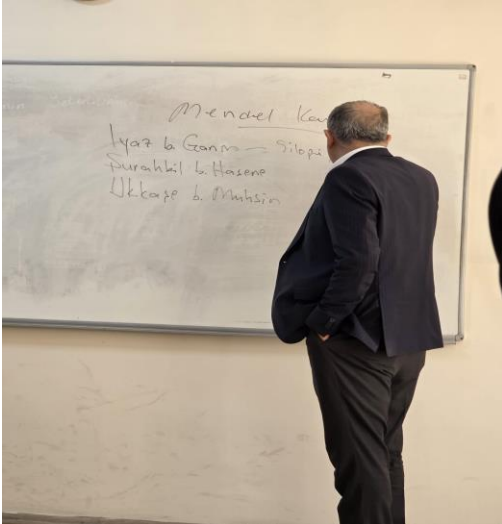
Her bir öğrenciye sorduğu sorunun cevabını alınca, ciğerden bir "Eyvallah" çekerdi mütebessim ve memnun bir çehreyle.

Bugünkü konumuz da başlıyordu işte... Ve bugünkü konumuz: Hendek Harbi, namıdiğer Ahzab Gazvesi. Hoca bizi sınıfta durduracak gibi değil, tüm sınıf mecburen yola revan oluyoruz. Zira oturduğumuz yerden kuşatılmıştık Ashâb-ı Güzin gibi. Neyse ki sınıftaki kumandanımız da mahir... Hoca; tefsir, Kur'an ve hadis dersinden bir tarih dersi mayalamıştı. Önce tahtaya bir şeyler çizdi; kalemle barışık hocalardan... Çizdiği harita Medine kuşatmasına aitti. Sonra bizlere dönüp "Açın bakalım Ahzab Suresi'ni" dedi. Hepimiz her ne kadar android çocuklar da olsak, bir türlü surenin tamamına erişilen bir uygulamayı bulamadık. Hoca muallimliğinin verdiği çeviklik ile kendi telefonundan tüm sureyi bulmuş, indirmişti. "Bu dersi ben değil size Kur'an anlatacak" der gibiydi. Ve başlıyordu genç dimağlara düşen inciler... Bu zorlu, zahmetli savaşı hocamız ayetler ışığında anlatıyordu; Arapça okuyor, mealini veriyor ve üstüne tefsir ediyordu. Tahtaya çizdiği harekât planı, müşrik saldırıları, öte taraftan. Müslüman cephesi... Tıpkı

ayette geçtiği üzere: "Hani gözler yerinden çıkmış ve yürekleriniz ağıza gelmişti..." Bizim de gönlümüz daralıyordu. Neyse ki hocamız bizi soktuğu bu cendereden İslam'ın direnç ve inanç gücü ile çıkaracaktı. Her ders bize tarihi bir ikaz gibi... Hoca, bu kadar kronolojik gidişatın arasında, coğrafyasının kaderinden olsa gerek, dersinin adabına uygun olarak edebiyattan da payımıza düşeni aldırırdı bize. Zaten Maraşlı olmak, edebiyatçı olmaktı bir yerde. Asırların izinde olan dersine sözün sanatını katmayı ihmal etmezdi. Bazen tahtaya kısa şiir beyitleri yazardı; o günkü derse imza niteliğinde olurdu.

Her sınıfın kendine has öğrencileri olurdu; bizim sınıfta da vardı çıkılmaz soruların sahibi öğrenciler. Hoca en çok soru soranları, muhakeme edeni severdi; "Sağlam muhalefet yapın" derdi her zaman. Ve savaşı kazanıyorduk dersin sonuna doğru; üzerimizden büyük bir yük kalkmıştı. Hocamız bizi hendeklerden topluyordu dersin sonunda. Her birimiz bu kadar ultiatomdan sonra yine de istemiyorduk dersin bitmesini. Hocamız bize sadece tarih dersi değil; hitabet, diksiyon ve insaniyet dersi veriyordu adeta. Bir gün hocanın bu meşalesini almak nasip olur muydu ki talebe adama? Kaç fırın ekmek, kaç kütüphane bitirmeli insan? Belki de meşalesinde sadece yanmak ve aydınlanmak var. Hoca bir meşaleye benziyordu sanki; bizi küresel bir savaşa hazırlar gibi bir hali vardı. Bize bir önceki ders, "Aranızda Buhari'nin kitabını gören var mı? Dokunan falan? Hiç merak etmediniz mi yahu ne yazmış bu adam diye?" demişti. Sınıf sessiz ve mahcup... Bu kadar sessizlikte ses etmek de sınıftakilere ayıp olur diye geçirdim içimden, ben de sessiz kaldım. Hoca anlatmaya başladı sonra; konumuz ile ilgili olan hadisi anlatmaya... Ve kitabın hangi bölümünde yer aldığını, neden o konuya münhasır bir yer ayrıldığını. Hoca bizden her alanda temel bir donanım istiyordu. Bazen dünya siyasetini, tarihte aldığımız yeri ve en önemlisi almamız gereken yeri anlatırdı; gözümüzü kardan aydınlığın geleceği ufka dikerdi. Sınıftaki erkek öğrencilere bazen "Sen ne diyorsun abi?" derdi; ayrı bir hoşuna giderdi herkesin. Hocanın anekdotları dersin yemekten sonra gelen tatlısı kıvamındadır hep. Kimseyi tatlısız uğurlamaz dersten. Tarihi olayları öyle bir tasvir ederdi ki sadece zihnimizde canlanmaz, bizi de sürükler peşinden.

Yine zaman makinesine binme vaktimiz gelmişti; çünkü Emirü'l-müminin Hz. Ömer ve oturduğu bir divanın misafiri olacağız... Usulca anlatmaya koyuldu hocamız. Hz. Ömer bir gün ashabı toplamıştı... Oturdıkları mecliste çok seçkin sahabeler olduğunu söylemişti. Meselelerin özünü o kadar iyi kavradı ki hocamız... Ve ders biter bitmez her birimiz Selman b. İslam misali, İslam'ın çocukları olmuştuk bile. Hoca adeti gereği dersten bize teşekkür ederek çıkar her ders; "tamam efendim, teşekkürler.." der cephesini inzivaya çeken bir komutan edasıyla... Dersini dinlediğimiz için bize teşekkür eden bir hoca ne tuhaf. Başka kimseden duymazdık.. Hocalar ruhumuzu kâh samimiyet ateşinde eritiyor kâh sınav serinliğinde bizi kavileştiriyorlardı..

Hocamız tarihçi olmasaydı eğer kesinlikle bir coğrafya öğretmeni olurdu. Bu kadar fetihleri ve rakımları ve demografyaya nasıl hakim olacaktı ki.. Aslında en iyi ders kendi dışında bazı ilimlere de en

az kendi dersi kadar vakıf olunandır... İslam tarihi dersi olsa da ismet özele satırları bizi sıkı bir hizaya çeker.. Resim özdenören'in sadece bir çift lafı ile yeni Dünya düzeninde , çapraz ilişkilerini sorgular, en son soluğu yine hocamızın kürsüsün dibinde alırız.. Bu hocamızın tüm mevcudiyetinin bir şifresi olsaydı eğer bu ; " mâ'ruf" sözü olurdu. Hayatını bu sözcüğe adanmış gibi.. Her kelimeleri ona dayanıyor, Her cümlesi onda bitiyodu çünkü. Bu kadar marifetin sırrı da burdan geliyordur belki..

Ne garip yer şu okullar; bazen mevzilerde siper alıyoruz, cenkten döner gibi bitiyor dersler. Kâh doğduğumuz yer, kâh doyduğumuz yer oluyor. Felsefe dersinde zihnimiz bir enstrümana döner; bir biz biliriz belagat ilmine fesahatin kattığı ruhu. En çok biz koşarız bir sınıftan diğerine. Bazen ana ocağı gibi sınıflar, bazen de yüzü gri bulutlara çalan hocalar...Ve ders bitti... Kış da bitmeye hazır. Her şey geçer; aslolan baki kubbede hoş bir sada imiş...

Bir sonraki derste buluşmak üzere... Aslıhan Polat